

(המשך מעמוד 22)

סיפור הסוף קרה בישראל בשנת 1954. במכתב, שכתב משדה-ביוקר דויד בן-גוריון יון למחליפו, משה שרת, הציע בן-גוריון להשקיע אמצעים, זמן ומרץ, ולפעול בכל הדרכים העולוליים להביא לכינון מדינה נוצרית בלבנון.

"הנוצרים בלבנון הם רוב", כתב בן-גוריון, "ולרוב זה יש מסורת ותרבות שר-נה לגמרי מאשר לשאר ישובי הליגה הי-ערבית".

בן-גוריון מציע באותו מכתב לגייס לאל-תר למטרה זו את אליהו ששון, את ראובן שילוח ואת שאר הערביסטים, למען המדי-נה הנוצרית אני מוכן להשתמש ב.א.ת." להגיש בן-גוריון, "אם ידרש כסף - אין לחסוך בדולארים, אם כי אולי יונג הכסף על קרן הצבי".

"יש להתרכז בדבר הזה בכל הכוחות... וזהי הזדמנות היסטורית שהחמצתה לא תסולח... אינני יודע אם יש לנו אנשים בלבנון - אבל יש כל מיני דרכים איד לעשות את הנסיון המוצע".

למרבה המזל, השיב משה שרת בשל-לי לה מוחלטת. לדעתו, היה בתוכנית משום התערבות של גורם מבחוץ בענייניה הפני-מיים של ארץ אחרת, שעשוי היה להת-קבל כספסרות הרפתקנית בשלומם ובקיר-מם של אחרים.

"תוכנית דמיונית"? מה היה קורה אילו מוזימה כזו היתה מתקמת לפנינו, באחת ממדינות ערב, והדבר היה מגיע לידיעתנו, אפילו באיחור של 17 שנה? היינו צועקים: שומו שמיים והאזיני ארץ! אליהו ששון, המפרסם התכתבות זו בו זכרוניתיו, מפרסם גם את מכתבו שלו בנידון אל ראשה-ממשלה ושר-החוק דאו. בין השאר הוא כותב: "גם כשאנחנו יושבים בחיבוקי-ידיים, מייחסות לנו מדי-נות-ערב כל מיני תוכניות דמיוניות, כל מיני כוונות אבסורדיות וכל מיני פעולות דסטרקטיביות".

או באמת, אין מה לבוא אליהם בטע-נות, אם הם לא בדיוק מאמינים לכל מה שיוצא מפי מנהיגי ישראל בפומבי, כאשר לאחר 17 שנה מתגלה כוונת-אימת אחרת?

אב הנרצח יעקב סעדה (80), משותק ב-רגליו וחולה שיגרון, אמר: "היא היתה מו-תק של בחורה, היתה כמו הבת שלנו".

אם הנרצח רוזה, אמו של מרקו סעדה, מסרבת להאמין כי ידחתו הצעירה של בנה היא שרצחה את מרקו סעדה.

לא רחוק ממקום הנרצח נמצאה לפני

6 חודשים שקית ניילון ובה חלקי גויה

(המשך מעמוד 25)

קו את ורדה* הגרה לא הרחק משכונת קרית-שרת, בה התגורר.

לבו של הצעיר התמים בן ה-22, הלך אז שבי אחר הנערה היפהפיה שזכתה ל-כינוי "מלכת היופי של חולון", בשל יופיה הנדיר. למרות חיזוריו הנלהבים, לא הת-ייחסה הנערה ברצינות להתלהבותו של הגבר הבוגר ממנה בשבע שנים.

לא פעם הגיע מרקו לביתה, ניסה לשד-ל לה לצאת עמו והיא השיבה פניו ריקם בטענה שכבר קבעה פגישה עם אחר. אך מרקו, לא רק שלא התייחס להבדלים המנטאליים שבינו, עולה חדש, לבין ה-צברית בת השבע-עשרה, אלא שאהבתו אליה גדלה והלכה. הוא קנה לה מתנות ובגדים והעתיך עליה שפע של אהבה. דווקא אותם דברים, שבתחילה הרחיקו אותה ממנו, הפכו בשלב מאוחר יותר עבור הישיפיה, בת להורים עניים, סיבות להמ-יך הקשרים עם מרקו.

מספר האח יוסף: "את כל הכסף שהיה מרוויח היה מבזבז עליה, כל פרוטה. לי עצמו כמעט ולא קנה דבר, הוא אהב אותה והיה מדבר עליה כל הזמן. כשהיא רצתה משהו הוא לא היה מהסס להלוות כסף ולקנות לה".

אחרי תקופה קצרה של חיכ

אותה החלה ורדה לבקר בבית הוריו הקשישים של מרקו. אלה לא ראו בעין יפה את ביקוריה של הנערה הצעירה. מספר האב יעקב (80), משותק ברגליו וחולה שיגרון, בעל תפנים חרושי הקמ-טים ומלאי דאגה: "היא היתה מותק של בחורה. כולם אמרו את זה. היתה כמו הבת שלנו, אבל היא היתה מתנשקת עם מרקו כאילו שאף אחד לא היה בחי-דר. לא היה איכפת לה שיש עוד אנשים בו-בית." מוטיסה האם רוזה (55): "לנו זה לא היה איכפת כל כך. בשבילנו העיקר היה שמרקו אוהב אותה".

מרקו החליט להשאיר את ורדה לאשה. הוא גילה זאת להוריו, הם לא התנגדו לרעיון, אך כאשר הציעה את ההצעה

לורדה היא סירבה בתוקף. כל נסיונותיו לשכנעה עלו בתוהו. הוא קנה לה מתנות, הבטיח לה כל דבר שבעולם אך היא בשר-לה. מרקו נכנס לדכאון. אחרי שהודיעו למשטרה על היעלמו החלה המשפחה לחפש אחריו. האח יוסף חיפש באילת. הם הפעילו חוקרים פר-טיים. ביקרו אצל מגידי עתידות ואחיו-שהה באילת כשבוע בתקווה למצוא אותו. מספר האח יוסף: "אף לרגע לא העל-ינו על דעתנו שהוא לא חי. היינו בטור-חים שבגלל הבושה מסירושה של ורדה להתחתן איתו ברח. כל הזמן היינו כי-תקוה שבאחד הימים יחזור".

אחד מימי השבוע שעבר הגיע שוטר לביתו של האח יוסף וביקש ממנו לגשת למשטרת תל-אביב.

מספר יוסף: "הייתי מלא תקוות. השר-טר שהיה אצלי לא גילה לי דבר, אבל כשנכנסתי לחדרו של הקצין ניבא לי הלב-רעות. הוא שאל אותי איזה בגדים לבש אחי. אמרתי לו שאני לא יודע איזה בג-דים לבש בעת שיצא בפעם האחרונה מה-בית אבל אם אראה אותם ארע אם הם שייכים לו או לא. רק אז גילו לי שיש חשד שמרקו נרצח. ביקשתי לראות את הגופה. אמרו לי שהגופה בשלבי רקבון ושאי-אפשר לזהות אותה, אלא על פי הבגדים. הומינו אותי למכון הפאטולוגי-זיהיתי מייד את הבגדים.

כיצד גילתה המשטרה את הגופה חמי-שה וחצי חודשים אחרי היעלמה? על-כך יש שתי גירסות.

לפי אחת הגירסות, אותה העלתה ה-משטרה בבית-המשפט, קיבל המדור ה-מרכזי של המשטרה מידע מאדם בשם

עה בתים. בסמוך לגבעת חולון נמצאת גבעת חול ענקית שהיא הגבוהה בסבי-בה. למרגלות גבעה זו, בין גבעת חולון לרחוב הר הצופים, בו מתגורר מרקו, עצרו. המקום מבודד. כאן הוציאה ורדה שני בקבוקי עראק ושקית ממתקים הי-אהובים על מרקו.

על מה שאירע אחר-כך קיימות מספר גירסות. לפי אחת מהן הישקתה ורדה את מרקו לשכרה, שכבה עמו, ואו הגיה מה-אסלה עזרא ענטר ובעזרת ורדה הנק את מרקו השתוי.

פי גירסה אחרת, הרי האיש ש-הנק את מרקו עדיין לא התגלה ו-עזרא ענטר שימש באמת, כפי שהודה מאוחר יותר, רק כמסייע להעלמת הגו-יה.

בהודעתו במשטרה טען עזרא שבלילה הגורלי ישב בבית-קפה ושתה לשיכרה. בשעה מאוחרת, אחרי שהגיע לביתו, באה אליו ורדה, וסיפרה לו כי מרקו נרצח. הוא לא האמין לה. היא הובילה אותו למקום בו התעלסה עם מרקו והצביעה על הגופה. לדבריו היה מרקו מת.

הוא ניסה לעזור לורדה להעלים את הגופה. תחילה ניסו לשרוף אותה אך כאשר זה לא הלך, חפרו בור והטמינו בו את הגופה. לחוקרי המשטרה סיפר עזרא שיום לפני המקרה הציעה לו ורדה לרצוח יחד אדם אחר. הוא היה סבור שהיא מת-רצצת. כאשר באה לביתו וסיפרה לו שי-רצחה את מרקו, לא האמין לה ולכן הלך איתה. נוסף לכך היה שיכור.

בניתיים נזכרו חוקרי המשטרה. כי לפני כמחצית השנה גילו, לא הרחק ממקום גילו גופתו של מרקו, מספר שקיות ני-לון ובהן גופתו השסועה של גבר כבן-שישים, שאת פרטי זהותו עדיין שומ-רים בסוד. החוקרים החלו חוקרים גם מקרה היעלמות נוסף שאירע בסביבה, לדעת החוקרים נמצא בידי הנערה בת ה-17 הפתרון לתעלומת.

באונני החוקרים הכחישה ורדה תחילה הכל. אך החוקרים שמו לב לעובדה ש-היא היתה פחות מופתעת מכולם כשבאו לעצרה. בשלב מאוחר יותר הודתה ורדה בסיוע לתכנון רצח.

עסקים

סופם של

פטישי הפלסטיק

יושב לו יום אחד יצרן פלסטיק נודע במשרדו ולוכה על חשבון מס ההכנסה האחרון, כשלתע מסכה דבר מה גדול את עין השמש. כשמתבהר קצת, מוצא היצרן

הצינור השורק - אפשר לנשוף

את עצמו מכוסה כמעט לגמרי ע"י אי-שיותו רחבת הממדים של מר ישראל לשעבר רפאל הלפרין. יש לי משהו פרטי אליך, לוחש איש השרירים ומביט בחשד בשתי מוזכרות חפות מפשע.

לא עובר רגע והשטח נקי ממוזכרות כמו משרד ממשלתי אחרי שעה ארבע. הלפרין מתיישב קרוב מאוד ליצרן, פותח תיק ג'יימס בונד בשלושה מנועלים ומר-ציא בחברת קודש חתיכת צינור פלסטיק ורוד. "כאן טמון העתיד", הוא מכריז בתרועת ניצחון, וממחר להטמין את הצי-נור במגירת היצרן. שאף אחד לא יראה את זה" הוא רועם בלחישת.

"מה זה?" הוא שואל. "ששש..." משי-תיקו הלפרין. "אתה מכיר את פטישי ה-פלסטיק של יום העצמאות? זאת התשובה הסופית לפטישים. זה הקבר שלהם." היצ-רן מתחיל להירגע. "איך אוכלים את זה?" הוא שואל. "פשוט מאוד", מסביר האלוף,